

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/38509 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Arnhem, van 25 april 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 maart 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, (hierna: de vreemdeling) ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend.

Bij besluit van 1 oktober 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 april 2008, verzonden op diezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 mei 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
lid van de enkelvoudige kamer

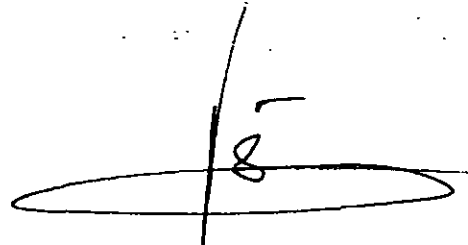
w.g. Beerse
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 oktober 2008

382-587.

Verzonden: 13 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line, a horizontal line, and a large loop.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 07/38509

Datum uitspraak: 25 april 2008

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op .....
v-nummer .....
van Angolese nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. M.J. Verwers,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij ambtshalve genomen besluit van 7 maart 2006 heeft verweerder aan eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling (hierna ook verblijfsvergunning als amv) verleend met ingang van 16 juni 2001 (de datum van de asielaanvraag van eiser) tot 1 januari 2004 en geweigerd vanaf die datum.

Op 28 maart 2007 heeft eiser bezwaar gemaakt tegen het besluitonderdeel dat ertoe strekt na 1 januari 2004 niet langer een verblijfsvergunning als amv te verlenen. Bij besluit van 1 oktober 2007 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Op 10 oktober 2007 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 18 maart 2008. Eiser is verschenen bij gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. P. van Zijl.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.
2. Het in beroep bestreden besluit heeft geen betrekking op de aanvraag van 7 april 2006 om wijziging van de beperking verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling in "voortgezet verblijf" en verlenging van de geldigheidsduur.
3. Verweerder heeft verlening van een verblijfsvergunning als amv na 1 januari 2004 afgewezen, omdat vanaf die datum adequate opvang voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen uit Angola beschikbaar is in opvanghuis Mulemba. Verweerder verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 22 februari 2006 (JV 2006/132). Verder heeft verweerder geoordeeld, dat er geen grond is voor toepassing van de inherente afwijkingsbevoegdheid van artikel 4:84 van de Awb, omdat de inburgering van eiser niet zodanig is dat terugkeer niet verlangd kan worden en terugkeer naar het land van herkomst het uitgangspunt van het bijzondere beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen is. Voorts heeft verweerder geoordeeld dat zowel het beroep van eiser op artikel 8 van het (Europese) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) als het beroep op artikel 3, eerste lid van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: IVRK) niet kan slagen.
4. Eiser heeft betwist dat het opvanghuis Mulemba in zijn geval voorziet in adequate opvang. Voorts heeft verweerder de belangen van eiser in het kader van artikel 4:84 en artikel 3:4 van de Awb onjuist afgewogen gelet op eisers verblijfsduur, aangetoonde inburgering, sociaal maatschappelijk netwerk, scholing, gezinsleven en verbroken banden met Angola. Gelet op deze omstandigheden dienen de belangen van eiser als kind ook in het kader van artikel 3, eerste lid van het IVRK prioriteit te hebben boven de belangen van verweerder. Tot slot heeft verweerder ten onrechte niet getoetst aan artikel 8 EVRM. Verweerder heeft zich daarbij ten onrechte op het standpunt gesteld dat er een strikte scheiding bestaat tussen de asielprocedure en de reguliere procedure nu onderhavige procedure een reguliere verblijfsvergunning betreft en niet een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel.
5. De rechtbank overweegt als volgt.
6. Als voorwaarde voor de verlening of verlenging van een verblijfsvergunning als amv geldt ingevolge het bepaalde in artikel 3.56, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000 dat naar het oordeel van verweerder naar plaatselijke maatstaven gemeten adequate opvang ontbreekt. Dat is niet het geval, omdat verweerder reeds sinds 1 januari 2004 van oordeel is dat de Mulemba voorziening adequate opvang is voor alleenstaande minderjarige asielzoekers uit Angola, zoals eiser, en dit oordeel volgens vaste rechtspraak (onder meer JV 2006, 232) de rechterlijke toets doorstaat. Hetgeen eiser heeft

aangevoerd, doet aan die rechtspraak niet af en is, in het licht van de in het besluit besproken rechtspraak, voldoende gemotiveerd.

7. Ingevolge artikel 4:84 van de Awb handelt het bestuursorgaan overeenkomstig de beleidsregel, tenzij dat voor een of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen (de inherente afwijkingsbevoegdheid).

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen sprake is van bijzondere omstandigheden die ertoe nopen gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid, en heeft dit oordeel voldoende gemotiveerd.

Voorop staat immers dat het verblijf als amv ingevolgt het wettelijk kader en het in dat kader gevoerde beleid in beginsel slechts van tijdelijke aard is en gericht op terugkeer. Dat tijdens dit tijdelijke verblijf de banden met het land van herkomst minder worden en de banden met Nederland groter, is derhalve in regelgeving en beleid meegewogen. Daarmee samenhangende omstandigheden (de verblijfsduur, aangetoonde inburgering, sociaal maatschappelijk netwerk, scholing, gezinsleven met pleeggezin en verbroken banden met Angola) kunnen reeds daarom geen aanleiding geven voor toepassing van de inherente afwijkingsbevoegdheid. Op andere relevante bijzondere omstandigheden is geen beroep gedaan.

8. Met betrekking tot artikel 3 van het IVRK overweegt de rechtbank, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 26 november 2007 (JV 2008/70), dat deze bepaling, gelet op de formulering, geen normen bevat die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving direct toepasbaar zijn.

9. Ten slotte heeft eiser een beroep gedaan op artikel 8 van het EVRM. Eiser stelt daartoe dat hij bij zijn pleegfamilie wil verblijven en dat het niet (langer) verlenen van zijn verblijfsvergunning een ongeoorloofde inbreuk is op hun recht op family-life. De rechtbank stelt vast dat bij het in deze procedure bestreden besluit voor het eerst en voor een bepaalde periode een verblijfsvergunning als amv is verleend. Dit besluit is ambtshalve genomen in het kader van een asielaanvraag. Vraagstukken rondom verlenging of al dan niet in aanmerking komen voor voortgezet verblijf na drie jaar verblijfsvergunning als amv zijn in deze procedure daarom niet aan de orde. Verder is van belang dat de bevoegdheid van verweerder om in afwijking van de in de artikelen 14, 20, 28 en 30 van de Vw 2000 neergelegde hoofdregel dat een verblijfsvergunning op aanvraag wordt verleend, in artikel 3.6 van het Vb 2000 is begrensd tot de in die bepaling limitatief opgesomde beperkingen waaronder verblijf kan worden toegestaan. De beperking verband houdend met gezinsvorming en gezinshereniging staat daar buiten. Bij de beoordeling van een ambtshalve te verlenen reguliere verblijfsvergunning als amv kan verweerder dan ook geen rekening houden met gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM.

Voorts is de beslissing om ambtshalve op grond van het beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen een verblijfsvergunning te verlenen, genomen naar aanleiding van een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel. Naar aanleiding van een dergelijke aanvraag kan geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in het kader van artikel 8 EVRM worden verleend. Indien een aanvraag is gedaan, biedt de vreemdelingenwet buiten het bepaalde in artikel 29, eerste lid, onder e en f, van de Vw 2000 geen grond voor verlening van een verblijfsvergunning ter bescherming van de met artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsrechten.

Overigens heeft verweerder terecht overwogen dat artikel 8 EVRM meegewogen zal worden bij de besluitvorming op de aanvraag van 7 april 2006.

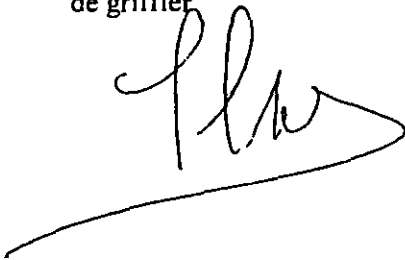
10. Het beroep is derhalve ongegrond. Voor vergoeding van het griffierecht of een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.W.M. van Hoof en in het openbaar uitgesproken op 25 april 2008 in tegenwoordigheid van drs. G. Sassen als griffier.

de griffier

de rechter

VERZONDEN OP

25 APR 2008

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

advocatenkantoor **Van Engelen**

HOGER BEROEPSCHRIFT

IN HET KADER VAN EEN vreemdelingenrechtelijke procedure

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 MEI 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

VAN:
M.J. Verwers
Postbus 282,
6700 AG Wageningen
tel: 0317-421133
fax: 0317-422669

TEN BEHOEVE VAN DE VREEMDELING:

cliënt
geboren op
nationaliteit : Angolees
wonende te
justitienummer
V nummer
procedurenummer rechtbank: 07/38509

**Aan de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Afdeling Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG**

Geeft eerbiedig te kennen:

wonende te _____ ten deze domicillie
kiezende te Wageningen aan de Generaal Foulkesweg 55, 6703 BM, Wageningen, ten
kantore van de advocaat en procureur mr. M.J. Verwers, welke ter dezer zake door
appellant tot gemachtigde wordt gesteld en welke hierbij uitdrukkelijk verklaart dat de

bepaaldelijk verleende volmacht strekt tot het indienen van het onderhavige hoger beroep.

Appellant komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag, 25 april 2008, verzenddatum 25 april 2008 van welke uitspraak u hierbij een afschrift aantreft (**productie**).

Appellant doet u dit beroepschrift tijdig toekomen.

De grieven van dit hoger beroepschrift zijn de navolgende.

Grief 1

Ten onrecht overweegt de rechtbank onder rechtsoverweging 9:

“

Ten slotte heeft eiser een beroep gedaan op artikel 8 van het EVRM. Eiser stelt daartoe dat hij bij zijn pleegfamilie wil verblijven en dat het niet (langer) verlenen van zijn verblijfsvergunning een ongeoorloofde inbreuk is op hun recht op family-life.

De rechtbank stelt vast dat bij het in deze procedure bestreden besluit voor het eerst en voor een bepaalde periode een verblijfsvergunning als amv is verleend. Dit besluit is ambtshalve genomen in het kader van een asielaanvraag. Vraagstukken rondom verlenging of al dan niet in aanmerking komen voor voortgezet verblijf na drie jaar verblijfsvergunning als amv zijn in deze procedure daarom niet aan de orde.

Verder is van belang dat de bevoegdheid van verweerder om in afwijking van de in de artikelen 14, 20, 28 en 30 van de Vw 2000 neergelegde hoofdregel dat een verblijfsvergunning op aanvraag wordt verleend, in artikel 3.6 van het Vb 2000 is begrensd tot de in die bepaling limitatief opgesomde beperkingen waaronder verblijf kan worden toegestaan. De beperking verband houdend met gezinsvorming en gezinshereniging staat daar buiten. Bij de beoordeling van een ambtshalve te verlenen reguliere verblijfsvergunning als amv kan verweerder dan ook geen rekening houden met gezinsleden als bedoeld in artikel 8 EVRM.

Voorts is de beslissing om ambtshalve op grond van het beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen een verblijfsvergunning te verlenen, genomen naar aanleiding van een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel. Naar aanleiding van een dergelijke aanvraag kan geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in het kader van artikel 8 EVRM worden verleend. Indien een aanvraag is gedaan, biedt de vreemdelingenwet buiten het bepaalde in artikel 29, eerste lid, onder e en f, van de Vw 2000 geen grond voor verlening van een verblijfsvergunning ter bescherming van de met artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsrechten”.

Toelichting

1.

De rechtbank heeft ten onrechte overwogen, dat verweerder in de onderhavige procedure niet gehouden is de vraag te betrekken of sprake is van schending van artikel 8 EVRM en het ten onrechte standpunt van de IND heeft onderschreven dat daartoe een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd moet worden ingediend.

Door te overwegen dat in deze procedure voor het eerst en voor een bepaalde periode een verblijfsvergunning als AMV is verleend en het besluit ambtshalve is genomen in het kader van de asielaanvraag, en vraagstukken rondom verlenging in deze procedure niet aan de orde zijn, miskent de rechtbank het gestelde zijdens appellant, en gaat daaraan zonder deugdelijke en draagkrachtige motivering voorbij.

Onder punt 7 van het beroepschrift is gemotiveerd aangevoerd, dat de stelling van verweerder, dat, nu het zou gaan om een asielzaak, voor een toets aan artikel 8 EVRM geen plaats zou zijn en dat daartoe een separate reguliere aanvraag zou moeten worden ingediend, juridisch niet houdbaar is.

Aangevoerd is onder meer, dat het moet worden geacht te gaan om een verlengingsverzoek van een verblijfsvergunning regulier, aangezien de ambtshalve toetsing in het kader van de asielaanvraag zich heeft beperkt tot het verlenen van een verblijfsvergunning met ingangsdatum aanvraag asiel, zijnde 16 juni 2001, geldig tot 16 juni 2002.

Verwezen is door appellant naar de beschikking van verweerder van 7 maart 2006, verzonden 10 maart 2006, waarbij betrokkene een verblijfsvergunning met terugwerkende kracht is verleend voor regulier bepaalde tijd op grond van artikel 14 eerste lid en aanhef onder e Vreemdelingenwet, met ingang van 16 juni 2001, geldig tot 16 juni 2002. In diezelfde beslissing is bepaald, dat deze verblijfsvergunning is verlengd voor één jaar, en wel tot 16 juni 2003. Daaropvolgend is de verblijfsvergunning verlengd tot 1 januari 2004.

Appellant heeft gesteld, dat daarmee niet kan worden volgehouden, dat hier sprake zou zijn slechts van een ambtshalve toetsing bij asielzaken waarbij niet hoeft te worden getoetst aan artikel 8 EVRM.

De rechtbank heeft miskend dat de situatie zoals de onderhavige niet gelijk kan worden gesteld met de situatie van ambtshalve verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 14 eerste lid, aanhef en onder e van de Vreemdelingenwet 2000, gelezen in samenhang met artikel 3.6 van het Vreemdelingenbesluit 2000.

Nu in het thans voorliggende geval sprake is van een beslissing omtrent verlenging van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, is een eventueel uit artikel 3.6 van het Vreemdelingenbesluit 2000 voortvloeiende begrenzing niet aan de orde.

Voorts is subsidiair nog van belang dat de rechtbank miskent dat artikel 3.6 Vreemdelingenbesluit 2000 geen begrenzing geeft met betrekking tot hetgeen bij de beoordeling mag worden betrokken.

De enige begrenzing die artikel 3.6 Vreemdelingenbesluit 2000 aanbrengt, is onder welke beperking een verblijfsvergunning regulier ambtshalve mag worden verleend. Dat is een heel andere kwestie.

REDENEN WAAROM:

appellant zich tot u wendt met het eerbiedige verzoek om de bestreden uitspraak d.d. 25 april 2008, verzonden 25 april 2008 te vernietigen en daarvoor een zodanige beslissing te nemen als uw Raad in redelijkheid zou vermenen te behoren c. q, te bepalen dat aan appellant alsnog verlenging van zijn verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd dient te worden verleend, met veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding.

Wageningen, 22 mei 2008

Advocaat-Gemachtigd

